

DESIRÉE IS MOEDER MET LEGE ARMEN

‘Mijn sterrenkindjes reizen en groeien met me mee’

Desirée (54) is moeder van haar drie sterrenkindjes Jasmijn, Tom en Tim. Hoewel het verdriet om het verlies nooit zal overgaan, heeft ze geleerd dat ze daarnaast ook nog gewoon gelukkig kan en mag zijn. Desirée zet haar ervaring nu in om lotgenoten te helpen en schreef het boek *Stilgeboren*.

Al voordat ik die test had gedaan, had ik geweten dat ik zwanger was. Mijn lichaam had signalen afgegeven die niet te ontkennen vielen. Dat zwanger worden blijkbaar geen probleem was, gaf vertrouwen, ondanks het verdriet.”

“Altijd heb ik geweten dat ik moeder wilde worden. Ik had een beeld van mezelf als een warme, betrokken moeder, die koekjes zou bakken, knutselmiddagen zou organiseren, wandelingen zou maken en de wereld zou ontdekken, maar die haar kinderen vooral de ruimte zou geven om hun eigen weg te vinden. Begin dertig leerde ik Chris kennen. We waren allebei op een punt in ons leven dat we verlangden naar een gezin en besloten er al snel voor te gaan. Op een avond zaten we in ons favoriete restaurant, met een

glas wijn voor ons. ‘Zullen we kijken of het lukt?’ vroegen we elkaar. Heel bewust nam ik toen mijn laatste glas wijn. De volgende dag kochten we foliumzuur en een boek over zwangerschap. Ik leefde zo gezond mogelijk. Ik wilde het beste voor ons toekomstige kindje.

Ik was snel zwanger. Tijdens een vakantie in Tsjechië, in 2005, deden we op Eerste Kerstdag een test. Die was positief. Ik weet nog hoe dat voelde: het was een gevoel van ongelooflijke blijdschap. Een dag later, op Tweede Kerstdag, begon ik te bloeden. De vreugde sloeg om in verdriet. Die emoties lagen zo dicht bij elkaar. Ik herinner me nog dat we op straat liepen. Het was letterlijk ijskoud, en figuurlijk ook. Wat deden we hier nog? We besloten naar huis te gaan.

Roze wolk

“En een maand later was ik opnieuw in verwachting. Ook toen voelde ik het meteen. Ik had niet echt stilgestaan bij het misgaan van de eerste zwangerschap, want er groeide alweer nieuw leven in mij. De test had een fel streepje opgeleverd. Net als bij de eerste keer was de roze wolk er, maar deze keer had die óók een donker randje. Ik wist nu immers dat het ook anders kon lopen. Toch was ik vooral dankbaar dat het opnieuw gelukt was. Ik wist dat anderen hiervoor soms lange trajecten moeten doorlopen. Elke

genieten van onze laatste vakantie zonder kindje. Eind mei gingen we naar Frankrijk. Ik was toen tweeëntwintig weken zwanger. Mijn buik was nog bescheiden, maar werd eindelijk in die week wat groter. Dat was een goed teken, dachten wij.”

Spoed

“Maar ik groeide wel erg snel en later die vakantie begon ik me niet goed te voelen. Als ik vanuit een ontspannen houding overeind kwam, zag ik sterretjes. Mijn eetlust verdween, van de ene op de andere dag kon ik niets meer verdragen. Waar ik een dag eerder nog genoot van chocoladetaartjes, werd ik nu misselijk van alles. Ik begon overdag over te geven en dat werd niet minder, dus gingen we uiteindelijk op zoek naar een arts. In ons beste Frans legden we uit wat er aan de hand was. ‘Bronchitis,’ concludeerde de arts. Ik voelde

“Toen ik dat hartje hoorde,
voelde ik me meteen moeder.
Er groeide een kind in mij!”

ochtend hing ik boven het toilet van de misselijkheid, maar zelfs dat nam ik voor lief. Na drie maanden werd het beter en bij de verloskundige hoorde ik voor het eerst het hartje kloppen. Je ziet dan nog bijna niets, maar toen dat bonken de ruimte vulde, vond ik dat zo gaaf. Ik voelde me meteen moeder. Er groeide een kind in mijn buik!

Net als iedereen had ik controles bij de verloskundige. Mijn bloeddruk bleek verhoogd, maar omdat ik bijna met vakantie zou gaan, werd het toegeschreven aan ‘vakantiestress’. De verloskundige zei er ook nog gekscherend bij dat we maar goed moesten gaan

dat zijn oordeel niet klopte, maar hij was de arts, dus ik nam het maar aan. Ik bleef echter overgeven, kreeg hoofdpijn en voelde me steeds zieker. Chris hakte uiteindelijk de knoop door en besloot dat we terug naar huis zouden gaan. De autorit terug ►

was een hel. Ik had de hele nacht overgegeven en voelde me leeg en beroerd. We belden met het ziekenhuis in Nederland en konden 's avonds om negen uur terecht. Maar toen we thuis waren, voelde ik dat ik dat niet ging redden. We maakten een afspraak met de spoedeisende hulp en daar werd geconstateerd dat mijn bloeddruk veel te hoog was. Met spoed moest ik direct door naar het ziekenhuis. Daar aangekomen zette Chris de auto even weg, terwijl ik naar binnen liep. Er stond al een verpleegkundige met een rolstoel klaar. 'Ben jij Desirée?' vroeg ze. Ik werd meteen meegenomen. Wachten kon niet meer, ik was te ziek, legde ze uit. Ik moest direct urine inleveren. Toen ik op het toilet zat, zag ik dat mijn plas donkerrood was. Er ging een koude rilling door me heen. Ik dacht: ik ga alles doen wat nodig is voor mijn kindje."

Bijna-doodervaring

"Ik bleek al zo ziek te zijn, dat ik met spoed per ambulance overgebracht moest worden naar Groningen. Met hoge snelheid reed de ambulance over de snelweg. Ik had het HELLP-syndroom: een ernstige zwangerschapscomplicatie, waarbij rode bloedcellen afgebroken worden, de lever ontregeld raakt en het aantal bloedplaatjes gevaarlijk daalt, wat al snel levensbedreigend kan worden voor moeder en kind. Het wordt ook wel zwangerschapsvergiftiging genoemd. Die nacht werd me bijna fataal. Ik had een ervaring die ik alleen kan

omschrijven als een bijna-doodervaring. Ik had het gevoel dat ik boven het ziekenhuisbed zweefde en naar mezelf keek. Alsof het over iemand anders ging. Maar ik ben ervan overtuigd dat mijn oma en mijn kindje me hebben teruggestuurd. Alsof zij zeiden: ga terug, je hebt nog iets te doen. Ons kindje, Tom, is overleden in mijn buik. Ik weet vanbinnen dat dit tijdens die nacht gebeurd moet zijn. Door de medicatie die mijn leven moest redden, werd mijn lichaam minder ziek, maar voor hem was het te veel. HELLP had al langer in mijn lichaam gewoed, zo bleek later uit onderzoek van de navelstreng en de placenta. Er

elkaar in dat verdriet, soms juist niet. Ik had ons kindje gedragen, bij me gehad, en daarnaast moest ik ook fysiek herstellen van wat er was gebeurd. Er waren momenten waarop ik dacht dat ik naar Tom wilde. Niet omdat ik echt dood wilde, maar omdat het leven soms ondraaglijk voelde.

Toch bleef de wens om moeder te worden. Toen de scherpste randjes van het verdriet iets zachter werden, durfde ik weer te hopen. In het ziekenhuis werd gezegd dat de kans op herhaling klein was en dat, als het terugkwam, het later in de zwangerschap zou zijn. Dat bleek te kloppen. Ik werd snel weer zwanger, maar ook deze zwangerschap liep niet goed af. Met vijftientig weken en één dag kwam ook mijn tweede zoon, Tim, stil ter wereld. Ik was minder ziek dan ik

‘Ik had het gevoel dat ik boven het ziekenhuisbed zweefde en naar mezelf keek’

waren kleine infarctjes geweest. Mijn lichaam was ziek, maar mijn zoon was gezond. Dat besef maakte het dubbel, maar uiteindelijk ook draaglijker. In het begin voelde ik me schuldig, alsof ik hem in de steek had gelaten. Later kon ik zien dat ik zelf alles had gedaan wat ik kon.”

Nieuwe hoop

“De eerste maanden na Toms overlijden zat ik als verdoofd op de bank. Ik had nergens zin in. Maar op de bank blijven zitten, kon niet. Chris en ik wandelden veel en praatten over Tom. Soms vonden we

de eerste keer was geweest, maar het resultaat was helaas hetzelfde. Weer was ik een moeder met lege armen. Tijdens die zwangerschap voelde ik al een bandgevoel rondom mijn borstbeen, een van de symptomen van het syndroom. Ik wist dat het niet goed zat en ging naar het UMCG. Ik kreeg volledige bedrust voorgeschreven en moest twee keer per week op controle. Uiteindelijk verslechterde mijn situatie en moest ik opgenomen worden in het ziekenhuis. Op een dinsdag werd in groot overleg besloten dat de zwangerschap beëindigd moest worden. Het was wel een knoop die we zelf moesten doorhakken, maar het alternatief was opnieuw ernstig ziek worden, met hetzelfde risico voor het kind.

Het lege-armensyndroom is een term die ik later eens hoorde en die precies weergeeft hoe ik me voelde. Ik weet inmiddels dat meer moeders die hetzelfde hebben meegemaakt dit een heel passende term vinden. Ik voel me moeder, ook al heb ik geen kind in mijn armen.”

Hersensbloeding

“Er ging een aantal jaren overheen, waarin mijn wens om moeder te worden bleef bestaan. Maar in 2011 kreeg ik een hersensbloeding. Opnieuw werd ik met spoed naar Groningen gebracht. Het advies was duidelijk: een nieuwe zwangerschap was onverantwoord. Mijn leven was me te lief, dus ik kon niet anders dan accepteren dat een volgende zwangerschap er niet meer inzat. Uiteindelijk heb ik me laten steriliseren. In 2014 werd na een lange periode van onderzoeken bij mij essentiële trombocytose vastgesteld: een bloedziekte waarbij het aantal bloedplaatjes verhoogd is, met risico op trombose en hersensbloedingen. Als ik alles bij elkaar optel, vermoed ik dat er verbanden zijn tussen de ziekte en het verloop van mijn zwangerschappen, al spreken de artsen zich daar niet expliciet over uit. In 2018 eindigde mijn relatie. Of alles wat we hadden meegemaakt daarin een rol speelde, kan ik niet met zekerheid zeggen, maar we waren uit elkaar gegroeid. We konden elkaar niet meer vinden in het tempo van het leven. Ik besloot toen dat ik niet óndanks mijn verleden wilde leven, maar ermee. Ik wilde het niet ►

wegduwen, maar omarmen. Mijn leven was niet voorbij, het was anders gelopen dan ik vooraf had gedacht. Het verdriet om mijn kinderen stopt niet, maar het hoeft mijn leven niet te verlammen. Nadat Tom stilgeboren was, zocht ik hulp. Ik ging naar een psycholoog. Dat hielp wel iets, maar toen zij mijn kleutertijd wilde analyseren, wist ik dat ik daar niet mee geholpen zou zijn. Wat mij werkelijk hielp,

‘In het begin voelde ik me schuldig, alsof ik mijn zoontje in de steek had gelaten’

waren gesprekken met mensen die hetzelfde hadden meegemaakt. Via stichting HELLP kwam ik in contact met lotgenoten. Zij spraken een taal die ik herkende. Ik zocht geen oplossingen, ik wilde weten hoe ik kon leven met dit verlies.”

Niet vergeten

“Het boek *Stilgeboren* schreef ik voor Tom en Tim, en ook voor mijn eerste kindje, waarvan ik later voelde dat het een meisje was. Ik gaf haar de naam Jasmijn. Een miskraam klinkt zo abstract, zo liefdeloos. Voor mij was zij mijn dochter. Ik ben aan het boek begonnen omdat ik niet wilde vergeten wat er was

gebeurd. Ook als ik tachtig ben, wil ik het me nog kunnen herinneren. Tijdens het schrijven dook ik in mijn medische dossiers om te verifiëren wat er was gebeurd. Het viel me op hoeveel details ik nog wist. Blijkbaar sla je alles op als het zo’n diepe impact heeft. Vriendinnen lazen het boek en spoorden me aan om het uit te geven. ‘Je kunt zo veel mensen helpen met je ervaring,’ zeiden ze. En dat bleek later ook zo te zijn. Inmiddels heeft mijn verhaal veel mensen bereikt en hoor ik hoe het anderen raakt. Dat vind ik mooi. Om anderen nog meer te kunnen helpen, ben ik een praktijk begonnen voor vrouwen die te maken hebben gekregen met babyverlies. De verbinding die ik met hen voel, is intens. Ik werk niet uit een boekje, maar vanuit ervaring. Met mijn begeleiding, mijn podcast waarin vrouwen hun verhalen delen en de online

groepscoaching. Stillborn Sisterhood genoemd, help ik vrouwen die hetzelfde hebben meegemaakt verder.”

Belofte

“Er werd eens tegen mij gezegd: ‘Jij maakt het niet zwaarder dan het al is en dat is jouw kracht.’ Zo leef ik inderdaad en ik probeer dat ook mee te geven aan de moeders die bij me komen. Ik heb zelf geleerd dat verdriet en levenslust naast elkaar kunnen bestaan. Je kunt gebroken worden door het leven en daarna toch weer leren genieten.

Als mensen nu vragen of ik kinderen heb, zeg ik: ‘Ja, ik heb drie sterrenkindjes.’ Daarmee erken ik mezelf als moeder en erken ik hen. Mijn kinderen reizen met me mee, in mijn hart, in mijn keuzes, in mijn werk. Ze zouden dit jaar twintig en negentien zijn geworden, en Jasmijn zou eenentwintig zijn geworden. Ze groeien met me mee. Hun foto’s staan op mijn nachtkastje. Het is het eerste wat ik zie als ik ’s ochtends wakker word en het laatste voordat ik ga slapen. Het verdriet verdwijnt niet, maar het hoeft niet alles te bepalen. Ik heb geleerd te leven met wat er is gebeurd. Daar zit mijn kracht. Bij het afscheid van Tom en Tim heb ik beloofd om iets bijzonders met mijn leven te gaan doen. Door mijn ervaringen in te zetten voor anderen, voel ik dat ik die belofte nakom. Mijn portie heb ik gehad, maar ik vind het leven nog steeds mooi. Misschien juist omdat ik weet hoe kwetsbaar het is.” ■